

IZOBRAŽEVANJE IZ INTEGRATIVNE PSIHOTERAPIJE

PRIROČNIK

**© GREGOR ŽVELC IN MAŠA ŽVELC
(2019)**

Inštitut za integrativno psihoterapijo in svetovanje, Ljubljana

Filozofska podlaga izobraževanja

Naš pogled na integrativno psihoterapijo temelji na literaturi o integrativni psihoterapiji in relacijski psihoterapiji (Erskine 1997, 2015; Erskine in Moursand, 1988; Evans in Gilbert, 2005; Greeberg, 2015; Greenberg in Paivio, 2003; Safran in Muran, 2000; Stolorow, Atwood in Brandschaft, 1994 in drugi avtorji). Filozofija integrativne psihoterapije je skladna s filozofijo Mednarodne zveze za integrativno psihoterapijo (IIPA) in Evropske zveze za integrativno psihoterapijo (EAIP).

Znotraj integrativnega pristopa ima beseda 'integracija' več pomenov, ki so pomembni za integrativno psihoterapijo. Nanaša se na proces integracije osebnosti, kar obsega integracijo nerazrešenih vidikov sebe. Gre za pristop, ki celostno obravnava osebo z vidika čustvene, vedenjske, kognitivne, fiziološke ter duhovne dimenzije.

Integrativna psihoterapija pomeni tudi integracijo različnih psihoterapevtskih pristopov. Vsak od teh pristopov omogoča delno razlago vedenja in je obravnavan kot dragocena hipoteza o človeškem delovanju. Integrativna psihoterapija je osnovana na integraciji sodobne psihoanalitične psihoterapije (objektni odnosi, psihologija selfa, intersubjektivni pristop), transakcijske analize, gestalt terapije, na klienta usmerjene terapije in drugih, predvsem razvojno in nevrološkopsihološko utemeljenih teorij. V izobraževanju nudimo znanje različnih psihoterapevtskih smeri z namenom razvijanja in ohranjanja različnih pogledov. Menimo, da nobena šola (vključno z integrativnim pristopom) ne bi smela biti pojmovana kot absolutna resnica. V prvih letih izobraževanja se osredotočamo na specifično integracijo, ki so jo razvili avtorji integrativne psihoterapije, ob koncu treninga pa se osredotočamo na osebno integracijo vsakega posameznika, vključenega v izobraževanje. V tem okviru se izkaže, da je integracija proces, h kateremu se morajo zavezati tudi terapevti. To pomeni, da so zavezani kontinuirani usmeritvi na osebni razvoj in iskanju znanja v smeri psihoterapije ter sorodnih področij. Integrativni psihoterapevti naj bi sodelovali s kolegi različnih usmeritev in bili na tekočem s spremembami znotraj njihovega področja. Eden od ciljev našega programa je razvoj teoretične integracije vsakega študenta in razviti njegov lastni način izvajanja psihoterapije.

Poleg tega temeljni principi integrativne psihoterapije vključujejo (O'Reilly- Knapp in Erskine, 2003):

- zavedanje, da ljudje iščejo in potrebujejo odnose,
- poudarjanje notranje vrednosti človeškega bitja,
- normaliziranje funkcij psiholoških procesov,
- zavezanost k pozitivnim življenjskim spremembam,
- osredotočanje na notranji in zunanji kontakt kot ključen del človeškega delovanja,
- poudarjanje razvojnega procesa posameznika,
- prepoznavanje pomena terapevtskega odnosa.

Pogoji za vključitev v izobraževanje

Osnovni kriterij je vpis na podiplomski ravni kompetenc. Kandidati za vpis morajo izpolnjevati vsaj eno od zahtev:

- 1.) Zaključena 7. stopnja izobrazbe na področju družboslovja/ humanistike (psihologi, socialno delo, socialna pedagogika,...) ali medicine.
- 2.) Zaključena 7. stopnja izobrazbe in zaključen program splošnih psihoterapevtskih vsebin oz t.i. 'propedeutike' v primeru, če oseba ne zadosti zahtevam prve točke.

Kandidati, ki bi se želeli vpisati v študij, izpolnijo 'prijavni obrazec', kjer navedejo informacije o strokovnih kvalifikacijah in izkušnjah, opišejo motivacijo za trening, medicinsko zgodovino ipd. Pogoj za vključitev je tudi intervju z vodjo izobraževanja.

Zahteve programa

Navedene zahteve so pogoj za pridobitev certifikata integrativne psihoterapije. Skladne so z Mednarodno zvezo za integrativno psihoterapijo (IIPA), Evropsko zvezo za integrativno psihoterapijo (EAIP), Evropsko zvezo za psihoterapijo (EAP) in Slovensko krovno zvezo za psihoterapijo (SKZP).

1. Udeležba na delavnicah:

Udeležba na delavnicah programa (enkrat mesečno, štiri leta). To vključuje 160 pedagoških ur izobraževanja iz integrativne psihoterapije na leto in 640 ur v štirih letih. Za kandidate, ki nimajo predhodnih izkušenj s psihoterapijo ali svetovanjem, bodo potrebne dodatne strokovne ure (ostale aktivnosti Inštituta ali druga izobraževanja zunaj Inštituta IPSA).

2. Klinična praksa:

Od drugega letnika naprej se od edukanta pričakuje, da začne delati s klienti v okviru javne (medicinske, socialne), privatne ali prostovoljne institucije. Za končno akreditacijo morajo imeti edukanti minimalno 750 ur kontakta s klienti, znotraj katerih mora biti 500 ur integrativne psihoterapije.

3. Redna supervizija:

Minimalna zahteva je 200 ur supervizije. Vsaj 150 ur supervizije mora biti integrativne smeri s supervizorjem Inštituta IPSA. Za ostale supervizijske ure lahko kandidat izbere certificiranega supervizorja drugih psihoterapevtskih smeri (pred ali med psihoterapevtskim treningom). Supervizijo izvajajo strokovnjaki, ki ustrezajo pogojem za supervizorje Inštituta IPSA.

4. Vključenost v redno osebno psihoterapijo:

Zahteva našega izobraževalnega programa je tudi vključenost v osebno psihoterapijo. Osebna terapija in terapija, ki jo edukant nudi klientom, se morata ujemati v pristopu, trajanju in pogostosti izvedbe. Kandidati morajo imeti vsaj 150 ur psihoterapije. Od tega mora biti načeloma minimalno 100 ur integrativne smeri, ostale ure osebne terapije so lahko drugih psihoterapevtskih pristopov. Edukanti naj bi bili v psihoterapiji od drugega letnika naprej (oziroma vsaj šest mesecev pred začetkom praktičnega dela s klienti) do certifikata; s pogostostjo terapije vsaj enkrat na teden. Učni psihoterapevt mora imeti zaključeno usposabljanje iz psihoterapije s certifikatom in ustrezati pogojem za učne terapevte Inštituta IPISA.

5. Pisna dela in izpiti:

Študenti morajo imeti pozitivno ocenjena dva eseja na leto (oziroma v prvem letniku esej in izpit), v katerih pokrijejo tako teoretično kot tudi osebno izkušnjo treninga in predstavljene teorije. Za pridobitev certifikata se bodo morali pripraviti na pisni in ustni izpit.

6. Psihiatrična izkušnja:

Za edukante, ki ne delajo v institucijah na področju duševnega zdravja, je pogoj praksa v ustanovi, kjer si edukant nabere izkušnje pri delu z osebami z duševnimi motnjami (20 delovnih dni ali 160 ur).

7. Sprejetje etičnega kodeksa:

Študenti se morajo zavezati etičnemu kodeksu Slovenskega društva za integrativno psihoterapijo in transakcijsko analizo (SINTA) in etičnemu kodeksu Slovenske krovne zveze za psihoterapijo (SKZP).

VSEBINE IZOBRAŽEVANJA IZ INTEGRATIVNE PSIHOTERAPIJE

Izobraževanje v obliki delavnic traja štiri leta. Peto leto je opcijsko in vključuje napredno supervizijo, pripravo na izpit in strokovno nadgrajevanje.

Izobraževanje je oblikovano na podlagi štirih glavnih področij. Prvo leto je namenjeno spoznavanju osnovne teorije in njene povezave z osebno izkušnjo vsakega študenta. Drugo leto pokriva psihoterapevtske metode in tehnike, tretje leto specifične modalitete integrativne psihoterapije in delo s specifičnimi težavami. Četrto leto je namenjeno integraciji teorije in osebni integraciji študenta. Raziskovani bodo različni pristopi k psihoterapevtski integraciji, kjer bomo preučili odnos med integrativno in drugimi psihoterapevtskimi smermi. Poudarek je na razvijanju edinstvenega načina dela vsakega študenta. Peto leto je opcijsko in namenjeno pripravam na izpit, napredni teoriji in nadaljevanju strokovnega razvoja.

PRVO LETO – OSNOVNO LETO

TEORIJA OSEBNOSTI IN MOTIVACIJE

CILJI prvega leta:

- Pridobiti znanje o temeljnih teoretičnih konceptih integrativne psihoterapije (IP).
- Pridobiti znanje različnih psihoterapevtskih šol in njihovega odnosa z IP.
- Osebna izkušnja IP skozi skupinski proces, individualno terapijo v skupini ali izkustvene vaje.

TEME:

1. Uvod v integrativno psihoterapijo
2. Razvoj psihoterapije in integrativna psihoterapija
3. Ego stanja v integrativni psihoterapiji
4. Življenjski scenarij in skriptni sistem
5. Razvojne teorije, 1. del: t. navezanosti, t. objektivnih odnosov, t. separacije in individualizacije
6. Uvod v metode IP: integrativna psihoterapija v akciji
7. Razvojne teorije, 2. del: razvoj občutka sebe, t. Daniela Sterna
8. Relacijske potrebe in teorija motivacije v IP
9. Kontakt in prekinitve kontakta
10. Nezavedni procesi, transfer in kontratransfer

Od drugega letnika naprej se začne napredni trening, ki poleg delavnic obsega tudi supervizijo, terapevtsko prakso in osebno terapijo.

DRUGO LETO

‘PSIHOTERAPEVTSKE METODE IN TEHNIKE’

CILJI:

- Pridobiti znanje o metodah in specifičnih tehnikah integrativne psihoterapije ter etiki psihoterapevtskega dela,
- Učenje skozi predavanja, izkustvene vaje, skupinski proces, študije primerov, supervizije.

TEME:

1. Prva srečanja s klienti
2. Etika v integrativni psihoterapiji
3. Diagnostika in intervencije v integrativni psihoterapiji
4. Metode integrativne psihoterapije
5. Psihološka travma
6. Delo z Otroškim ego stanjem

7. Kognitivne in vedenjske tehnike v integrativni psihoterapiji, tehnike sproščanja in uporaba dihanja v psihoterapiji
8. Eksperiment, proces in zavedanje
9. Delo s čustvi v integrativni psihoterapiji
10. Telo v integrativni psihoterapiji

TRETJE LETO

‘INTEGRATIVNA PSIHOTERAPIJA SPECIFIČNIH TEŽAV’

CILJI:

- Učenje specifik dela z različnimi psihičnimi problemi in motnjami

TEME:

1. Terapevtski odnos, terapevtska aliansa in delo z motnjami v aliansi
2. Delo s travmatiziranimi klienti in sekundarna travmatizacija
3. Psihoterapija sramu
4. Spolnost in psihoterapija
5. Čuječnost v integrativni psihoterapiji
6. Psihopatologija - seminar
7. Psihoterapija stilov navezanosti
8. Psihoterapija borderline, narcisističnih in shizoidnih motenj
9. Psihoterapija ego stanja Starša – procesni model
10. Metode in tehnike dela za sprejemanje in sočutje do sebe

OPCIJSKO: Obravnava motenj hranjenja, odvisnosti od drog, psihoz ipd.

ČETRTO LETO

‘IP – INTEGRATIVNA PSIHOTERAPIJA V RAZLIČNIH KONTEKSTIH IN INTEGRACIJA PSIHOTERAPEVTA

CILJI:

- Spoznavanje različnih oblik integrativne psihoterapije (partnerska, družinska terapija, koterapija) ter dela v različnem kontekstu (pomen večkulturnih dejavnikov)
- Usvajanje dodatnih znanj oziroma specifičnih psihoterapevtskih tehnik
- Integracija do sedaj pridobljene teorije s prakso
- Fokus na osebni integraciji vsakega študenta. Osnovno vprašanje: Kako moje teoretično znanje, supervizija in moja osebna terapija vplivajo na moje delo kot psihoterapevt?
- Priprave na izpit skozi diskusije o študijah primerov in supervizije posnetkov

TEME:

1. Raziskovanje v psihoterapiji
2. Večkulturnost in psihoterapija
3. Delo s samomorilnimi klienti in žalujočimi
4. Izkuštvne (na emocije usmerjene) tehnike: Tehnika dveh stolov, Tehnika praznega stola
5. Partnerska terapija
6. Skupinska psihoterapija
7. Integrativna psihoterapija v teoriji in praksi (supervizija in integracija teorije)
8. Nevroznanost in psihoterapija
9. Duhovnost in psihoterapija: Kdo sem, kam grem, in kaj postajam? - Integracija psihoterapevta

Možne dodatne teme:

- Delo s sanjami v integrativni psihoterapiji
 - Delo s kreativnimi tehnikami
 - Integrativna psihoterapija otrok in mladostnikov
-

PETO LETO (OPCIJSKO)

‘PRIPRAVA NA PISANJE DIPLOME IN DIPLOMSKI IZPIT TER NADALJEVANJE STROKOVNEGA RAZVOJA’

CILJI:

- Utrditi teoretično in strokovno znanje.
- Priprava na izpit skozi supervizije posnetkov, študije primerov in diskusije transkriptov ter poskusnih izpitov.
- Spodbujati strokovni razvoj študentov (pisanje člankov, raziskovanje, napredne diskusije o teoriji, razvoj in izboljšava teorije, seminarske predstavitve študentov).

VSEBINA:

Vsebina bo določena na podlagi učnih potreb študentov. Struktura tega leta je bolj odvisna od študentov kot od učiteljev.

Sledimo novim znanjem in smernicam v psihoterapevtski znanosti, zato se lahko določene vsebine v programu tudi dodajo ali spremenijo. Pridržujemo si pravico do sprememb programa (npr. zamenjava teme glede na letnik idr.).

Specifična področja, ki so vključena v izobraževanje

Opisan učni načrt vključuje naslednje tematike:

- Teorije človekovega razvoja skozi življenjski cikel, vključno s spolnim razvojem (40 ur). V prvem letu bo štiri-dnevna delavnica o človekovem razvoju (Človekov razvoj in odnosi). Ta tematika bo pokrita tudi v povezavi z ostalimi temami in avtorji v naslednjih letih treninga.
- Razumevanje različnih psihoterapevtskih pristopov (vsaj 100 ur).
- Teorija spremembe (vsaj 80 ur). To je osrednja tema prvih dveh let treninga.
- Razumevanje socialnih problematik v odnosu do psihoterapije (40 ur).
- Teorije psihopatologije (100 ur). To je osrednja tema tretjega leta treninga.
- Teorije ocenjevanja in intervencije (100 ur). Vključene so v vsa štiri leta treninga.

Struktura izobraževalnih vikendov

Izobraževanje poteka navadno ob petkih (med 16.00 in 20.00) ter sobotah (med 9.30 in 18.00), nekajkrat v letu pa od petka od 9.30 do nedelje do 17.00.

Vsak dan je razdeljen na štiri dele z odmori in kosilom. Vsaj en del na dan je namenjen skupinskemu procesu. Člani skupine imajo tudi priložnost deliti svoje strokovne dosežke in postaviti vprašanja, povezana s predhodnim vikendom izobraževanja. V začetku delavnice je čas namenjen tudi dogovorom o celotnem izobraževalnem vikendu (supervizija, terapija v skupini). Ostali deli delavnice vključujejo didaktične predstavitve teorije, izkustvene vaje, prikaze terapij, diskusije, predstavitve seminarjev in supervizijo. Zadnji del delavnice je namenjen oceni in povratni informaciji tako študentov kot mentorjev.

Opisana struktura je splošna. Nekatero posebno delavnico in delavnice, ki jih vodijo tuji strokovnjaki, lahko trajajo tudi več dni.

Časovni okvir celotnega učnega načrta

Vsako leto bodo študenti opravili 160 ur delavnic izobraževanja. V štirih letih bodo študenti opravili 640 ur.

Dogovori

Študenti bodo vsako leto podpisali dogovor z Inštitutom za integrativno psihoterapijo in svetovanje, Ljubljana. V njem se Inštitut zaveže, da bo izpeljal izobraževanje po predvidenem programu, študent pa, da bo redno obiskoval delavnice, aktivno izpolnjeval naloge programa ter plačal šolnino ne glede na prisotnost.

Metode izobraževanja

Naše razumevanje procesa poučevanja in učenja poudarja, da je učinek večji, kadar je učenje teorije povezano z izkustvenim učenjem. Pomembno je, da so koncepti in teorije izkusijo tudi fenomenološko, če želimo doseči dobre rezultate. V psihoterapevtskem treningu je ta vidik

zelo pomemben, saj je psihoterapija tako umetnost kot znanost. Pomembne veščine niso le ozko določene tehnične sposobnosti, ampak so kompleksne osebne in medosebne veščine, kot je npr. kapaciteta za samo-sprejemanje, medosebna občutljivost, sposobnost pristnega odnosa s klientom. Učenje izvajanja psihoterapije je podobno kot učenje drugih kompleksnih veščin in vključuje več komponent: mentorstvo, učenje po modelu, igro vlog in vodenje. Delavnice vključujejo strukturirano učenje s poudarkom na izkustvenem učenju. Tipična učna ura izobraževanja (90 minut) vključuje teoretično predstavitev vsebin, izkustveno vajo v povezavi s teorijo in diskusijo o izkušnji ter predstavljeni teoriji.

Metode vključujejo:

- 1.) Didaktična predavanja;
- 2.) Diskusije o konceptih ali osebnem izkustvu;
- 3.) Izkustvene vaje (individualno, v parih ali malih skupinah);
- 4.) Vodenje procesne skupine;
- 5.) Supervizija, diskusija o kliničnih primerih in posnetkih, ki jih študenti prinesejo na izobraževanje;
- 6.) Uporaba videoposnetkov psihoterapevtskih srečanj in posnetkov, ki so relevantni za specifično delavnico;
- 7.) Individualna terapija v skupini;
- 8.) Pisno delo (eseji) in/ali raziskovalni projekti;
- 9.) Predstavitve terapij.

Izkustvene metode

V naših izobraževanjih je izredno pomembno izkustveno učenje. Ključne veščine psihoterapije se namreč lahko učinkovito poučujejo le preko izkušnje. Izkustveno učenje vključuje prikaz specifične veščine in praktično vajo za osvojitve veščine v parih ali trojkah, kjer edukanti izmenjujejo vloge psihoterapevta, klienta in opazovalca. Na ta način vadijo veščine in dobijo povratno informacijo glede svojega dela. Druga oblika izkustvenega učenja je procesna skupina. Take skupine so del vsake delavnice v okviru treninga. V procesni skupini je prostor, kjer se lahko študenti pogovarjajo o odnosih v skupini ter o osebnem doživljanju predstavljenih vsebin in kako te vplivajo na njih.

Ostalo izkustveno učenje lahko vključuje:

- terapijo v skupini (mentor ali član skupine igra terapevta, drug član skupine igra klienta),
- skupinski proces v malih skupinah (tri ali štiri osebe), kjer med interakcijo vadijo vlogo terapevta,
- izkustveno učenje skozi supervizijo.

Integracija teorije in integracija znotraj terapevta

Razumevanje teorije je za psihoterapevtsko prakso ključnega pomena, vendar pa ne bi nobena teorija smela biti pojmovana kot absolutna resnica. Iz tega razloga so študenti spodbujeni k študiju alternativnih teorij in njihovi primerjavi z obravnavano teorijo. V četrtem letu bo

poseben fokus na razumevanju različnih psihoterapevtskih pristopov in razvoju osebnega stila psihoterapije (integracija znotraj študenta). Ob tem se je potrebno zavedati glavnih vidikov psihoterapevtovega razvoja:

- teorija,
- osebna terapija in izkušnja,
- supervizija,
- delo s klienti.

Našteti vidiki medsebojno vplivajo in so velikega pomena za psihoterapevtov razvoj. V izobraževanju iz integrativne psihoterapije je pomembno ustvariti prostor, v katerem lahko študenti razmišljajo in podelijo mnenje o osnovnih vprašanjih, ki so pomembna za osebno integracijo terapevta. Ob tem upoštevajo naslednja vprašanja:

- Kako je klinična izkušnja spremenila tvojo teoretično usmerjenost?
- Kako je učenje nove teorije spremenilo tvoje terapevtske metode?
- Kako tvoja integracija osebne zgodovine, teorije, supervizije in kliničnih izkušenj vpliva na terapijo, ki jo izvajaš danes?

Postopki ocenjevanja:

Raven študentov se ocenjuje na dva načina:

- 1.) Študenti dobijo kontinuirano povratno informacijo o njihovem znanju in terapevtski praksi. Ta proces jim nudi uporabne informacije o njihovem teoretičnem in praktičnem znanju. Predstavitve primerov in posnetkov lahko na poseben način nudijo dodatno informacijo o študentovih sposobnostih.
- 2.) Ocena esejev ter izpita. Študenti dobijo pisno informacijo o svojem znanju tudi preko pisnih esejev ter izpita. Vsako leto mora študent napisati dva eseja, ki pokrivata tako teorijo kot prakso (namesto enega eseja je v prvem letniku izpit).

Uspešno zaključen izpit in eseji so pogoj za vstop v višji letnik treninga. Po zaključenih štirih letih se lahko študenti odločijo za obiskovanje petega letnika, ki je namenjen pripravam na izpit in krepitvi študentov strokovni razvoj. V takšni skupini imajo študenti možnost supervizije posnetkov za izpit, prav tako lahko opravljajo poskusni izpit ali diskutirajo o pomembnih teoretičnih vprašanjih. Na ta način dobijo podporo za odločitev opravljanja zaključnih izpitov za pridobitev certifikata in naziva certificiran integrativni psihoterapevt.

V procesu ocenjevanja študentove pripravljenosti na zaključni izpit morajo imeti študenti v celoti opravljene zahteve izobraževanja. Prav tako morajo kazati ključne kompetence integrativnega terapevta pri delu z ljudmi. Kompetence so naslednje:

- zavezanost k filozofiji integrativne psihoterapije,
- razvoj in vzdrževanje učinkovitega psihoterapevtskega odnosa,
- znanje o različnih teorijah in metodah terapije, razvoj lastnega pristopa k integraciji in terapiji (integracija znotraj terapevta),
- zavezanost h konstantnemu osebnemu in strokovnemu razvoju,
- zavedanje lastnih omejitev in prednosti.

Zaključni postopki ocenjevanja (Diploma iz integrativne psihoterapije)

Pred pristopom k zaključnemu izpitu morajo študenti predložiti naslednjo dokumentacijo: dnevnik ur izobraževanja, potrdilo o opravljenem izpitu in esejih; potrdilo o delu z osebami z duševnimi motnjami, potrdila o opravljenih urah supervizije, priporočilna pisma primarnega supervizorja in potrdilo terapevta o opravljenih urah osebne terapije.

Po potrditvi študijskega referata, da je študent oddal vso potrebno dokumentacijo, si študent izbere mentorja za svojo diplomu ter odda obrazec: 'Prijava za pisanje diplome in izbira mentorja'. Ko študent napiše diplomu in jo mentor pozitivno oceni, se diploma pošlje v ocenjevanje zunanjemu ocenjevalcu.

Zaključni preizkus ima dva dela: pisnega in ustnega.

Pisni izpit - diploma

Pisni izpit vključuje 'diplomo', ki vključuje študijo primera, diskusijo teorije in strokovno predstavitev kandidata.

Prvi del diplome se nanaša na opis specializantove identitete kot integrativni psihoterapevt. Vključuje opis strokovnega konteksta, učnih izkušenj iz treninga in opis njegovega pristopa k integraciji psihoterapije.

Osrednji del predstavlja celostna študija primera, ki vključuje klientovo zgodovino, diagnozo, načrt obravnave, terapevtski proces in intervencije.

Tretji del diplome pa je teoretični esej o integrativni psihoterapiji, ki mora biti skladen z opisano študijo primera. Pokazati mora razumevanje teoretičnega vidika terapevtske prakse, opisane v študiji primera.

Diploma mora biti oddana v pregled mentorju vsaj šest mesecev pred datumom ustnega izpita. Če mentor potrdi primernost diplome, se ta pošlje v ocenjevanje zunanjemu ocenjevalcu. Pristop k ustnemu izpitu je možen, če zunanji ocenjevalec diplomu pozitivno oceni.

Ustni izpit

Osebe, ki so uspešno opravile pisni izpit oz. diplomu, lahko pristopijo k ustnemu izpitu. Ustni izpit je zadnja stopnja zaključnega izpita in zadnji korak celotnega procesa pridobivanja certifikata iz integrativne psihoterapije.

Ocenjevalci, vključeni v oba ocenjevalna postopka

Pisni izpit je ocenjen s strani ocenjevalca, ki ni kandidatov primarni mentor treninga, supervizor ali terapevt. Pri ustnem izpitu so prisotni vsaj trije psihoterapevti. Vsaj en od njih ni član Inštituta IPSA. Vsaj dva ocenjevalca sta integrativna psihoterapevta in člana Mednarodne zveze za integrativno psihoterapijo ali Evropske zveze za integrativno psihoterapijo.

Certifikati po zaključenem študiju

- 1) Diploma iz integrativne psihoterapije (Inštitut IPSA)
- 2) Certifikat integrativne psihoterapije (International Integrative Psychotherapy Association)
- 3) Certifikat integrativne psihoterapije (European Association for Integrative Psychotherapy)
- 4) Slovenska diploma iz psihoterapije (Slovenska krovna zveza za psihoterapijo)
- 5) Evropski certifikat psihoterapije (European Association for Psychotherapy)

KONTAKT INŠTITUTA IPSA:

Inštitut za integrativno psihoterapijo
in svetovanje, Ljubljana
Stegne 7
1000 Ljubljana
Slovenija
Tel: 386 (0)1 511 10 29; 051 382 127
info@institut-ipsa.si
www.institut-ipsa.si

UČITELJI, VKLJUČENI V PROGRAM

Dr. Jure Bon, dr. med., spec. psihiatrije (Slovenija)

Helene Cadot (Francija)

Klinična psihologinja, učiteljica in supervizorka integrativne psihoterapije

Bob Cooke (Velika Britanija)

Psihoterapevt (UKCP), integrativni psihoterapevt, transakcijski analitik, učitelj in supervizor transakcijske analize (TSTA)

Mag. Joanna Hewitt Evans (Velika Britanija)

Evropski certifikat integrativne psihoterapije (ECIP), Gestalt terapevtka

Dr. Anthony Janetti (ZDA)

Integrativni psihoterapevt, učitelj in supervizor integrativne psihoterapije

Ray Little (Velika Britanija)

Psihoterapevt (UKCP), Transakcijski analitik (CTA), Supervizor

Sandra Naka (Slovenija)

Prof. zdravstvene vzgoje, višja medicinska sestra, integrativna psihoterapevtka (Mednarodni certifikat iz integrativne psihoterapije), EMDR (I. in II. stopnja), Brainspotting (I. in II. stopnja). Dodatna usposabljanja za delo s travmo in PTSM.

Sally Openshaw (Velika Britanija)

Integrativna psihoterapevtka in supervizorka, seksualna in partnerska psihoterapevtka

Maruša Zaletel (Slovenija)

Univ. dipl. psih., Evropski in mednarodni certifikat integrativne psihoterapije, Diploma iz supervizije (European Institute for Psychotherapeutic Studies), EMDR (I. in II. stopnja)

Izr. prof. dr. Gregor Žvelc, spec. klin. psih. (Slovenija)

Specialist klinične psihologije, Evropski certifikat integrativne psihoterapije, Transakcijski analitik (CTA), Mednarodni učitelj in supervizor integrativne psihoterapije, Učitelj in supervizor transakcijske analize (PTSTA), sourednik revije International Journal of Integrative Psychotherapy, EMDR (I. in II. stopnja), Brainspotting (I. in II. stopnja).

Dr. Maša Žvelc (Slovenija)

Doktorica psihologije, magistrica znanosti s področja klinične psihologije, Evropski in mednarodni certifikat integrativne psihoterapije, Diploma iz supervizije (European Institute for Psychotherapeutic Studies), mednarodna učiteljica integrativne psihoterapije in supervizorka (IIPA; EAIP); EMDR (I. in II. stopnja), Brainspotting (I. in II. stopnja).

Inštitut si pridržuje pravice do spremembe izbora predavateljev.

OSNOVNE REFERENCE

- Benjamin, L. S. (1996). *Interpersonal Diagnosis and Treatment of Personality Disorders*. New York: Guilford Press.
- Bohart, A. C. in Greenberg, L. S. (Ed) (1997). *Empathy Reconsidered. New Directions in Psychotherapy*. Washington: American Psychological Association.
- Christoph-Lemke, C. (1999). The contributions of transactional analysis to integrative psychotherapy. *Transactional Analysis Journal*, 29, 198-214.
- Clarkson, P. (1992). *Transactional Analysis Psychotherapy. An Integrated Approach*. London in New York: Routledge.
- Čefarin, D. in Žvelc, G. (2015). Disociacija, travmatski stres in psihoterapija. *Kairos*, 9(1-2), 83-102.
- Erskine, R.G. (1997). *Theories and methods of an integrative transactional analysis. A volume of selected articles*. San Francisco: TA Press.
- Erskine, R. in Moursand, J. (1988/1998). *Integrative Psychotherapy in Action*. Highland, NY: The Gestalt Journal Press.
- Erskine, R. G. (2015). *Relational patterns, therapeutic presence. Concepts and practice of integrative psychotherapy*. London: Karnac.
- Erskine, R. G., Moursand, J., Trautmann, R. L. (1999). *Beyond Empathy. A Therapy of Contact-in-Relationship*. Philadelphia, London: Brunner/Mazel, Taylor in Francis Group.
- Evans, K. R. in Gilbert, M. C. (2005). *An Introduction to Integrative Psychotherapy*. Palgrave Macmillan.
- Fosha, D. (2000). *The Transforming Power of Affect. A Model for Accelerated Change*. Basic Books.
- Gilbert, M.C. (2003). Ego states and Ego state Networks: Some questions for the practitioner. V Sills, C. in Hargaden, H. (ur.), *Ego States*. London: Worth Publishing. 232-246.
- Greenberg J. R. in Mitchell, S.A. (1983). *Object Relations in Psychoanalytic Theory*. Cambridge, Massachusetts, London: Harvard University Press.
- Greenberg, L.S. in Paivio, S.C. (1997). *Working with emotions in psychotherapy*. New York, London: Guilford Press.
- Knapp, M. O. in Erskine, R.G. (2003). Core Concepts of an Integrative Transactional Analysis, *Transactional Analysis Journal*, 32(2), 168-178.
- Kohut, H. (1977). *The Restoration of the Self*. Madison, Connecticut: International Universities Press.
- Modic, K. U., Žvelc, G. (2015). Helpful aspects of the therapeutic relationship in Integrative Psychotherapy. *International Journal of Integrative Psychotherapy*, 6, 1-25.
- Moursand, J. P. in Erskine, R. G. (2004). *Integrative Psychotherapy. The Art and Science of Relationship*. Pacific Grove, CA: Brooks/Cole-Thomson Learning.
- Ogden, P., Minton, K. in Pain, C. (2006). *Trauma and the body. A sensorimotor approach to psychotherapy*. New York: Norton.
- O'Reilly-Knapp, M., in Erskine, R.G. (2003). Core Concepts of an Integrative Transactional Analysis. *Transactional Analysis Journal*, 33(2), 168-177.
- Rothschild, B. (2000). *The body remembers. The psychophysiology of trauma and trauma treatment*. New York: W. W. Norton.
- Safran, J. D. in Muran, J. C. (2000). *Negotiating the Therapeutic Alliance. A Relational Treatment Guide*. New York, London: The Guilford Press.
- Siegel, D. J. (1999). *The developing mind. Toward a Neurobiology of Interpersonal Experience*. New York, London: The Guilford Press.
- Stern, D. (1985). *The Interpersonal World of the Infant. A View from Psychoanalysis and*

- Developmental Psychology*. Basic Books - A division of HarperCollins Publishers.
- Stern, D. N. (1995). *The Motherhood Constellation. A Unified View of Parent-Infant Psychotherapy*. New York: BasicBooks, A Division of HarperCollins Publishers.
- Stolorow, R.D., Atwood, G. E. in Brandschaft, B. (1994). *The Intersubjective Perspective*. Northvale: Jason Aronson.
- Žvelc, G. (2010). The integrative psychotherapy scale for assessment of therapist's activity. *International journal of integrative psychotherapy*, 1(2), 1-12.
- Žvelc, G. (2010). Object and subject relations in adulthood : towards an integrative model of interpersonal relationships. *Psychiatria Danubina*, 22(4), 498-508.
- Žvelc, G. (2011). *Razvojne teorije v psihoterapiji. Integrativni model medosebnih odnosov*. Ljubljana: Založba IPSA.
- Žvelc, G. (2012). Mindful processing in psychotherapy = facilitating natural healing process within attuned therapeutic relationship. *International journal of integrative psychotherapy*, 3(1), 1-17.
- Žvelc, M. in Žvelc, G. (2006). Stili navezanosti v odraslosti. *Psihološka obzorja*, 15(3), 51-64.
- Žvelc, M. (2008). Working with mistakes in psychotherapy. A relational model. *European Journal for Qualitative Research in Psychotherapy*, 3, 1-9.
- Žvelc, M. (2011). I have feelings, too. The journey from avoidant to secure attachment. *International Journal of Integrative Psychotherapy*, 2(1).
- Žvelc, M. (2015a). Pomembni dogodki v superviziji: Izkušnje in pogledi supervizantov. *Kairos. Slovenska revija za psihoterapijo*, 9(1-2), 47-77.
- Žvelc, G., Žvelc, M. (2010). *Integrativna psihoterapija – relacijska smer*. V L. Bosiljka (ur.), *Psihoterapija na Slovenskem: pregled psihoterapevtskih šol, udeleženk strokovnega srečanja Psihoterapija na Slovenskem (83-93)*. Kranj: Inštitut za realitetno terapijo.
- Žvelc, G. in Žvelc, M. (2011). Integrativna psihoterapija. V M. Žvelc, M. Možina in J. Bohak (Ur.), *Psihoterapija (565-590)*. Ljubljana: Založba IPSA.
- Žvelc, M., Možina, M. in Bohak, J. (ur.). (2011). *Psihoterapija*. Ljubljana: Založba IPSA.